

burde have undgaaet den uhyre Agitation, som altid er stødende, det virker stødende paa Rigsdagen, at den under et saadant Pres skal vedtage slige Love. Der er ikke Tvivl om, at selv om man vil sige: Vi kan ikke vedtage nye Lønningslove for Tjenestemænd i Øjeblikket, maa vi indrømme, at et Krav paa højere Lønning har de ganske sikkert af mange Grunde, og det virker meget daarligt at se, at man har sat Grænsen ved 3,000 Kr. Hvad er det ikke for en smaalig Grænse at sætte, naar man vil hjælpe? Den Mand, som har 3,050 Kr., kan intet Tillæg faa, men de, der har derunder, kan faa Tillæg. Forholdet er i Virkeligheden dette — jeg gaar maaske videre, end ærede Medlemmer vilde være tilbøjelige til at vente af mig —, at alle Embedsmænd lige op til Ministrene i denne Tid, hvor alt er saa dyrt, har et Krav paa at faa Tillæg. Det forbavser maaske de Herrer, at jeg vil gaa saa vidt som til Ministrene, men det vil vise sig, at det Beløb, som vilde medgaa, hvis man skulde give de Embedsmænd, hvis Gage ligger over 3,000 Kr., Forhøjelse, hvis man altsaa skulde gennemføre en jævn Forhøjelse, ikke spiller en større Rolle, end at det kunde overkommes. Naar Regeringen siger: Vi vil anvende 5 Mill. Kr. til Hjælp i dette Tilfælde, vi kan ikke gaa videre, thi skulde vi opfylde Tjenestemændenes Krav, skulde vi bruge 1½ Mill. Kr. mere, saa forekommer det mig, at Tjenestemændenes Krav maa være nogenlunde rimelige og billige, naar der ikke skal mere til.

Vi mener altsaa, at skal der nu skaffes Midler til Veje, skal de ikke anvendes paa den Maade, som den højtærede Finansminister har tænkt sig, men saa skal man søge at afhjælpe enhver uforskyldt Nød, hvor en saadan er til Stede. Naar Talen saa bliver om Tilvejebringelsen af de Midler, der skal til til saadanne Foranstaltninger, og vi her har foreliggende for os et Lovforslag, der taler om Bidrag af Skibsfarten gennem en Bruttobeskatning, vil mine Meningsfæller og jeg under ingen Omstændigheder kunne gaa med til en Bruttoafgift af Skibsfarten. Vi mener i det hele taget, at Formen derfor er uheldig. Den er upraktisk, og den kan ofte bevirke, at der betales mere i Afgift for Skibet, end den paagældende Rejse giver i Indtægt. Det er overordentlig urimeligt. Jeg skal for Resten ikke komme meget ind paa dette særlige Punkt i Forslaget, men kun sige, at Skibsfarten i Virkeligheden har været Stifbarn i lange Tider. Det sagde det ærede Medlem, der talte før mig, ogsaa. Jeg erindrer om, at vi for Eksempel for 10—12 Aar siden

her paa Rigsdagen havde foreliggende et Lovforslag om Ophævelse af Konsulat-afgifterne, der betales af Skibsfarten. Det lykkedes kun at faa Halvdelen ophævet, men det blev stillet i Udsigt, at man, saa snart Finanserne tillod det, skulde ophæve ogsaa den anden Halvdel. Den Tid er imidlertid endnu ikke kommet; til Trods for, at Skibsfartens Forhold i de mange Aar, der er gaaet fra 1904 og indtil Krigen, ikke har været gunstige, er der ingen, der har tænkt paa at imødekomme Skibsfartens Krav paa dette Punkt, mens man i Virkeligheden paa forskellige Maader har generet den. Men hvis man vil have Penge fra Skibsfarten, kan vi ikke gaa med til en Bruttoafgift, og vi vil i alt Fald ikke kunne gaa med til en Særafgift for Skibsfarten. forinden det er undersøgt, om vi ikke kan komme frem ad en anden Vej. Vi vilde da finde det ganske rimeligt, om man, naar man siger til Skibsfarten: I tjener aldeles eksorbitant, derfor skal I betale noget særligt, saa ogsaa sagde til andre Virksomheder, og der er saadanne: I skal ogsaa være med til at give en særlig Afgift til Opnaelsen af de Formaal, vi mener nu bør løses. Det er særlig beklageligt, at de Forhandlinger, der har været førte mellem Indenrigsministeren og Skibsrederne, ikke har ført til noget Resultat. Jeg skal ikke komme ind paa, hvor Fejlen ligger, hvis der foreligger nogen Fejl, den vil i Regelen være hos begge Parter, men det var ønskeligt, forekommer det mig, om man kunde faa disse Forhandlinger taget op igen, og om der ved nogen Imødekommen fra begge Sider kunde opnaas et Resultat, saaledes at man blev fri for denne i alle Tilfælde kedelige Lov, der ogsaa vilde skabe et Præcedens, som en anden Gang kan faa Virkninger, der ikke vil være særlig tiltalende. Hvis man saa endda kunde fastslaa et bestemt Beløb gennem Forhandlingerne, vilde man vide, hvad man havde at regne med, men det er ogsaa en Fejl ved dette Lovforslag, som den højtærede Indenrigsminister har sagt, at man ikke kan sige, hvor meget det vil give. Ministeren talte om store Summer, men i det andet Ting sagde han: Det er selvfølgelig ikke gørligt her at nævne noget tilnærmelsesvis rigtig Tal paa, hvad Fragtbidraget vil indbringe, og det er ogsaa ganske ejendommeligt ved denne Lov og mærkeligt, har jeg Lov til at sige, at den stiller ganske utalte Millioner til Ministerens Raadighed, idet ingen ved, hvor meget den vil give. Ministeren kan hun sige: Ja, det er ikke til at sige, men de Herrer kan jo sætte Dem hen og regne nogle Tal sammen og se at finde ud af, hvor meget